

adultes, dels monitors i líders associatius dels propis col·lectius o dels professionals i voluntaris del treball social mantenen, a les comarques gironines, un treball exemplar. El nombre de seminaris, cursos, conferències i actes diversos, articles, festes, etc. relacionats amb l'educació de les minories ètniques són un indicador d'una sensibilitat digna de millor causa. *L'Informe de Girona* (4) és ja un marc de treball imprescindible aquí i fora d'aquí... En una paraula: a la importància del fet migratori gironí (les xifres absolutes en algun col·lectiu, però, especialment les relatives en el conjunt de la immigració extracomunitària, entre altres factors, ens situen en un terreny molt propici per treballar en la recerca de models d'intervenció) s'ha donat una resposta positiva des dels professionals de la pedagogia i de l'educació social.

Aquest patrimoni humà i pedagògic, però, no ha merescut encara l'atenció social i política suficient per tal de consolidar allò que, començant des de la precarietat i el voluntarisme militant, representa l'inici del camí «vers una educació en i per a una societat intercultural» com titulava l'Informe de Girona el capítol de la formació.

I és que, mentre la convivència intercultural sigui el resultat de concepcions culturals assimilacionistes i de polítiques migratòries centrades en el menyspreu de la dignitat de la persona humana, l'educació té molt

poques coses a dir. Mentre que el cinquè aniversari de l'experiència formativa catalana, segurament més reconeguda arreu d'Europa (5), no hagi merescut cap reconeixement ni ajut per part de les nostres autoritats educatives, *L'Informe de Girona* —que tothom ha fet seu i ha elogiat— és lletra més que morta; és la crònica de la doble moral d'un país que amaga la seva incapacitat per construir una societat amb rostre humà.

Què cal fer?

Ho hem dit al principi i ho repetim ara: cal retornar la categoria de ciutadans a les persones que viuen a cadascun dels nostres pobles i ciutats, amb independència del seu origen, de la seva ètnia, cultura, religió, condició social o qualsevol altra diferència, reconeixent els seus drets civils i polítics i treballant tot el teixit social, des de l'eliminació d'actituds etnocèntriques i el respecte a la diversitat, en la línia de fer de la solidaritat un valor fonamental en la nostra societat. Només així podrem parlar d'una veritable igualtat d'oportunitats i, per tant, de l'inici d'un diàleg educatiu des d'una perspectiva intercultural. La Universitat i el sistema educatiu, la ciutat, els mitjans de comunicació, els poders públics i la societat civil, cadascun de nosaltres ha de comprometre recursos i esforços per tal d'avançar en aquesta línia. Després, els tècnics ja estudiaran mèn-

Malick, l'afany per aprendre a l'escola Samba Kubaly

Vaig venir a Espanya com a treballador immigrant l'any 1989, cosa normal en la vida.

Quan vaig arribar a aquest país tenia moltes dificultats amb la llengua espanyola i catalana, no tenia feina i molt poc coneixement de la llengua, la cultura... vaig enviar una carta a la família explicant-los que estava en un país molt llunyà i molt diferent d'Àfrica.

Estava molt preocupat per la meua vida. Gràcies a l'Escola Samba Kubally vaig aprendre espanyol i català. Samba Kubally és una escola d'immigrants organitzada per l'associació GRAMC.

Amb la meua experiència vaig conèixer persones que em van ajudar a trobar feina. Mentrestant veia que passaven coses molt estranyes. Era el racisme. Quan jo estava a Àfrica els blancs eren respectats com els altres, en canvi aquí hi ha molts racistes. Contra els negres, però no ho són tots, la majoria són racistes.

Malick Jagana

